

Arrest

nr. 302 143 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 14 juni 2021, diende op 15 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 augustus 2023 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 25 augustus 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/06/2021

Overdracht CGVS: 25/06/2021

U werd gehoord op het CGVS op 18 juli 2023 van 9:05 tot 13:11 uur, bijgestaan door een tolk die Pashtou spreekt. Uw advocaat, meester HABIYAMBERE Eugène loco meester MASSIN Eric was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, K.(...) S.(...) W.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent een moslim en u bent geboren in het dorp Shaga, in het district Kuzkunar, in de provincie Nangarhar. Uw vader werkte als regionale medewerker voor het UNHCR in Jalalabad.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek leerde u F.(...) kennen, een agent van de NDS. Hij vroeg u om informatie over de taliban en Daesh door te spelen.

Uw vader kreeg ongeveer vier tot vierenhalve maand voor uw vertrek corona en werd ernstig ziek. Hij vroeg u om zijn collega's te bellen. Zijn collega's brachten uw vader naar Kabul en nadien werd hij per vliegtuig naar België gestuurd. Hij verbleef ongeveer tweeënhalve maanden in België en vertrok toen terug naar Afghanistan.

Ongeveer een maand nadat uw vader terug uit België was, ging u 's avonds naar de moskee om te bidden. Daar zag u Sheikh H.(...), een Daesh-lid die al eerder mensen probeerde te rekruteren. Hij sprak slecht over uw vader tegen anderen. Hij vertelde dat uw vader en zijn kinderen ongelovigen waren. U werd triestig en besloot om F.(...) op de hoogte te brengen van de activiteiten van Sheikh H.(...). Tien dagen later voerden de NDS een inval uit op het huis van Sheikh H.(...). Hierbij werden Sheikh H.(...) en acht anderen gearresteerd.

Ongeveer twintig dagen later werd uw moeder ziek en bracht u haar naar het ziekenhuis in de stad. Drie dagen later kwamen Daesh langs bij u thuis op zoek naar u. Ze sloegen uw jongere broer, uw vrouw en uw paternale tante. Uw paternale tante bracht uw vader hiervan op de hoogte. Uw vader vroeg u waarom Daesh waren langsgekomen, u legde alles uit en uw vader belde zijn werkplaats. Ze vertelden hem dat ze u niet konden beschermen en adviseerden u om te vluchten. Uw vader belde naar een andere vriend die uw vlucht uit het land verder regelde.

U verliet Afghanistan ongeveer zeven tot acht maanden voor de val van de overheid (dd. 15/08/2021). Uw reis via Tadzjikistan, Oekraïne, een onbekend land en Duitsland heeft ongeveer zes à zeven maanden geduurd. U kwam aan in België op 14 juni 2021 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Uw jongere broer, S.(...), werd net na de val van de overheid door de taliban meegenomen en zat ongeveer vijf nachten vast in de gevangenis. Hij werd nadien vrijgelaten maar drie à vier maanden later werd hij opnieuw opgepakt. Sindsdien weten jullie niet waar hij is. Uw oudere broer, A.(...) W.(...) is ongeveer een jaar geleden verdwenen toen hij werd opgepakt door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originelen neer: uw taskara, uw paspoort, een attest waarin bevestigd wordt dat u samenwerkte met de NDS, een getuigenis van uw dorpshef en de briefomslag. U legt ook volgende kopieën neer: uw vaders paspoort, documenten met betrekking tot het werk van uw vader, foto's met betrekking tot het werk van uw vader, foto's van u en uw vader, foto's van uw vader in België, documenten met betrekking tot uw werk in België, uw medisch dossier en een neuro-psychiatrisch rapport van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u psychische problemen had (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Toen u op het CGVS gevraagd werd of u bepaalde documenten bijhad in verband met uw psychologische problemen haalde u aan tweemaal naar de psycholoog te zijn geweest toen u in het opvangcentrum zat, maar dat u sinds u daar bent vertrokken niet meer naar een

dokter bent geweest (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18.07.2023 (verder NPO), p. 4). U kon verder ook geen documenten voorleggen die uw bezoeken bij de psycholoog bevestigden. Er werd u gevraagd hoe u zich voelde en u zei dat u zich op dit moment goed voelde (NPO, p. 4). Er werden tijdens het onderhoud twee pauzes van minstens vijftien minuten werden ingelast (NPO, p. 10 en 17) Er werd tijdens de inleiding en ook later expliciet gezegd dat u een extra pauze kon aanvragen indien u dit wenste (NPO, p. 2 en 4), maar u koos ervoor om hier geen gebruik van te maken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook gaf u zelf expliciet aan dat u op het CGVS de kans kreeg om alle details te vermelden (NPO, p. 25). Tot slot verklaarde u zelf dat u de tolk en de gestelde vragen begrepen hebt (NPO, p. 25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als regionale medewerker van de UNHCR aannemelijk te maken. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw vader als regionale medewerker werkte voor het UNHCR. Gevraagd waarom u dit op de DVZ niet verklaarde zei u dat ze u daar toen niets over vroegen en dat uw interview kort was. Dit antwoord is niet afdoende aangezien u op het CGVS ook verklaarde te zijn gevlucht omwille van het werk van uw vader (NPO, p. 12). Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Verder zijn ook uw verklaringen over het werk van uw vader zeer oppervlakkig. U zei dat uw vader vluchtelingen, die uit Pakistan terugkeerden hielp door hen materiaal te geven, huizen te maken en geld uit te delen. Gevraagd hoe een typische dag van hem eruit zag bleef u vaag en zei u dat hij in de regio van Jalalabad werkte en daar mensen zocht die hulp nodig hadden (NPO, p. 10). Daarnaast weet u niet waar uw vader precies verbleef wanneer hij zich in Jalalabad bevond (NPO, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat uw vader meer dan 25 jaar voor het UNHCR werkte (NPO, p. 9). Van u kan niet worden verwacht dat u details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u iets meer kan vertellen in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader elke maand huiswaarts keerde (NPO, p. 10). Daarnaast legde u een aantal attesten en documenten neer te staving van het werk van uw vader. Hierbij dient evenwel vastgesteld dat op deze documenten een andere familienaam, meer bepaald K.(...), wordt vermeld dan de familienaam die u opgaf tijdens uw verklaring op de DVZ, meer bepaald S.(...) W.(...) (Vragenlijst CGVS, p. 7, nr. 13). U zei hierover dat u zich op de DVZ vergiste van naam. U dacht dat uw vaders familienaam vernoemd was naar jullie regio (NPO, p. 6). Gezien ook het door u voorgelegde paspoort aan u en uw vader afgeleverd werden op naam van S.(...) W.(...), is uw verklaring allesbehalve ernstig. Verder had u ook geen extra informatie over de inhoud van de documenten van uw vader. U zei dat u niet veel wist over de documenten omdat ze niet thuis lagen en uw vader deze naar u stuurde. U laat bovendien blijken dat u geen verdere informatie aan uw vader vroeg over deze documenten. Gevraagd hoe het kwam dat u niet wist wat er in de documenten van uw vader stond zei u dat u ze een hele tijd niet had gezien en dat ze op uw vaders werkplaats lagen (NPO, p. 10-11). Dit volstaat echter niet als verklaring. Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de medische evacuatie en repatriëring van uw vader overtuigen niet. Volgens uw verklaringen verbleef uw vader gedurende tweeënhalve maanden in België alvorens terug naar Afghanistan te gaan (NPO, p. 12). Het is echter volledig onduidelijk waarom uw vader, door het UNHCR, per vliegtuig, naar België wordt gestuurd om te genezen van corona. Er waren namelijk geen concrete banden tussen uw vader. Als bewijs van uw vaders hospitalisatie in België legt u bovendien enkel en alleen foto's neer. Echter, uit de foto's die u voorlegde kan geen familieband afgeleid worden en aan privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Documenten van het UNHCR over zijn evacuatie en repatriëring of documenten van de Belgische medische instelling of arts die hem verzorgde legde u niet voor.

Verder kan ook geen geloof worden gehecht aan uw samenwerking met de nationale inlichtingendienst (NDS). U leerde F.(...), uw vriend die bij de NDS werkte, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kennen. U verklaarde dat F.(...) u een maand nadat u hem voor de eerste keer zag vertelde dat hij voor de NDS werkte en u vroeg om hem informatie over Daesh of de taliban door te geven (NPO, p. 18). U wist echter niet veel te vertellen over F.(...). U weet bijvoorbeeld niet wanneer hij voor de NDS begon, hoe hij startte met die job of wat zijn precieze functie binnen de NDS was (NPO, p. 18-19). Bovendien liet F.(...) u op dat moment geen legitimatiebewijs zien (NPO, p. 19). U kon er dus onmogelijk van uitgaan dat hij de waarheid sprak. Hiermee geconfronteerd zei u dat hij drie of vier keer was langsgekomen, dat u dat kon merken aan zijn uiterlijk en dat hij foto's toonde. Gevraagd welke foto's hij u dan toonde zei u plots dat hij u geen foto's liet zien (ibid.). Het is tevens opmerkelijk dat F.(...) zomaar durft te zeggen tegen iemand, zonder een backgroundcheck over die persoon uit te voeren, dat hij voor de NDS werkte (NPO, p. 19-20) gezien u verklaarde dat uw regio onder (afwisselende) controle stond van Daesh en de taliban (NPO, p. 13). Dat F.(...), dit openlijk zou vertellen aan iemand, zonder zeker te zijn dat die persoon geen banden had met enige andere groeperingen, is weinig aannemelijk. Aan het attest van samenwerking met de NDS dat u voorlegde ter staving van uw verklaring kan bovendien geen enkele waarde aan worden gehecht. Integendeel, de stempel op het document dateert namelijk van 1398 terwijl in het document zelf staat geschreven dat u in 1399 de NDS begon te helpen. Wat betreft deze brief moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen te herstellen.

Voorts verklaart u dat Sheikh H.(...), een Daesh-lid ongeveer drie jaar geleden voor het eerst naar uw moskee kwam en hij daar bijna dagelijks predikte. Hij zei dat mensen die voor de overheid, ngo's of buitenlanders werkten ongelovigen waren en dat jullie daartegen moesten vechten (NPO, p. 17-18). Toen u werd benaderd door de NDS wist u dus eigenlijk al lange tijd dat Daesh bijna dagelijks in uw moskee kwamen prediken en slecht spraken over mensen die banden hadden met de overheid. Dat u deze informatie niet direct meegeeft op het moment dat u wordt benaderd door F.(...) is opmerkelijk, te meer aangezien mensen die werkten voor de overheid, dus ook bijvoorbeeld uw vader, door hem en Daesh werden bedreigd. Ook waar u verklaart dat Sheikh H.(...) slecht sprak over uw vader in de moskee moet er op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid ervan ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw vader werd bedreigd. Gevraagd waarom u dit niet zei op de DVZ zei u dat u over uw problemen sprak die u met Sheikh H.(...) had omwille van de verklikking, maar dat u over uw vader niets zei omdat ze hier niets over vroegen (NPO, p. 22). Nochtans werd u op DVZ expliciet gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 5). U gaf bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ wel kort alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten (CGVS, p. 4). Gezien de problemen van uw vader een essentieel element zijn in uw asielrelaas kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan ook bij DVZ spontaan melding maakte. De geloofwaardigheid van uw verklaringen worden door bovenstaande vaststellingen verder aangetast.

Ook bent u tegenstrijdig in uw verklaringen over de incidenten die plaatsvonden voor uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat Daesh ongeveer twintig dagen na de arrestatie van Sheikh H.(...) langskwamen en dat ze uw broer en paternale tante toen hebben geslagen (NPO, p. 23). U vertelde toen tegen uw vader dat u informatie had doorgegeven aan de overheid en uw vader regelde hierop uw vertrek. Op de DVZ verklaarde u echter dat een kennis, en tevens familielid van Sheikh H.(...), uw vader benaderde en hem vertelde dat uw leven in gevaar was (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 5). Hiermee geconfronteerd zei u dat u toen net was aangekomen en dat u mentale toestand niet goed was (NPO, p. 22-23). Dit is echter geen verklaring voor de duidelijke tegenstrijdigheid.

Waar u nog verklaart dat uw twee broers, S.(...) en A.(...) W.(...), werden meegenomen door de taliban en sindsdien spoorloos zijn moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ niet heeft verklaard dat u drie broers had. Volgens uw verklaringen op de DVZ had u slechts een broer, A.(...) (Verklaringen DVZ, p. 9, nr. 17). Ook hier verwijst u opnieuw naar uw mentale status als reden van het niet vermelden van uw twee andere broers (NPO, p. 6), hetgeen –zeker gezien het uw eigen familieleden betreft- allesbehalve overtuigend is. Verder is het onduidelijk waarom de taliban langskwamen; u had namelijk problemen met Daesh.

U weet niet waarom de taliban uw broers meenamen en van waar ze werden ontvoerd door de taliban (NPO, p. 23-24). Ter staving van de eerste ontvoering van uw broer S.(...) legt u een neuro-psychiatrisch rapport neer. Ook in dit rapport wordt echter melding gemaakt van drie broers (rapport, p. 2). Het neerleggen van een document waarvan de inhoud niet strookt met uw eigen verklaringen doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document alsook aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara houdt enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan. De documenten met betrekking tot uw werk in België tonen aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw problemen. Uw medisch dossier toont aan dat u hier naar de dokter bent gegaan, maar houden opnieuw geen verband met uw problemen. De briefomslag toont aan dat uw documenten werden verstuurd met de post vanuit Jalalabad, maar tonen uw problemen met de Daesh en de taliban niet aan. De getuigenis van uw dorpshoofd betreft een Afghaans document waarvan de bewijswaarde beperkt is (zie hoger) en enkel het vermogen heeft om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Het attest over uw samenwerking met de NDS, de paspoorten van u en uw vader, de documenten met betrekking tot het werk van uw vader, de foto's met betrekking tot het werk van uw vader, de foto's van u en uw vader, de foto's van uw vader in België en het neuro-psychiatrisch rapport van uw broer werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn;

onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht, het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht".

Verzoeker licht concreet toe als volgt:

"4.1. Toekenning van de vluchtelingstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban wegens :

- Persoonlijk problemen met hen ;
- Het behoren tot de sociale groep van "verwesterde Afghanen", en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (Vrees in verband met "verwestering").

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingssfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verwerende partij).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1. Betreffende de naam van de vader van de verzoeker

De CGRA stelt dat : "Hierbij dient evenwel vastgesteld dat op deze documenten een andere familienaam, meer bepaald K(...), wordt vermeld dan de familienaam die u opgaf tijdens uw verklaring op de DVZ, meer bepaald S(...) W(...) (Vragenlijst CGVS, p. 7, nr. 13) ."

(pagina 2 beslissing)

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6]

Het is duidelijk dat het CGVS verzoekers dossier onjuist heeft geanalyseerd, met name wat de identificatie van de naam van zijn vader betreft.

Tijdens zijn verhoor heeft verzoeker echter het initiatief genomen om deze fout te corrigeren door te preciseren dat de naam van zijn vader wel degelijk "K(...)" was. Verzoeker verklaarde dat de vergissing te wijten was aan een misverstand over de vraag die hem tijdens zijn eerste ontmoeting met de immigratiedienst was gesteld.

Het is schrijnend dat het CGVS, ondanks een grondige hoorzitting van meer dan vier uur en een grondige analyse van het administratief dossier, niet heeft begrepen dat de naam van verzoekers vader "K(...)" was. Deze flagrante nalatigheid van het CGVS is zorgwekkend, omdat ze de geloofwaardigheid van de hele analyse in deze zaak in twijfel trekt.

Het is absoluut noodzakelijk dat het CGVS zijn beslissing herziet in het licht van deze door verzoeker aangebrachte correctie met betrekking tot de naam van zijn vader. Deze fout mag de legitieme asielaanvraag van verzoeker niet in het gedrang brengen.

4.1.2. Wat verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader betreft

Het is duidelijk dat het Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides (CGRA) ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoeker geen informatie had verstrekt over het werk van zijn vader. Uit de briefwisseling tussen verzoeker en de autoriteiten blijkt duidelijk dat tijdens zijn verhoor cruciale informatie is verstrekt. Verzoeker werkte mee aan de beantwoording van de gestelde vragen en verstrekte nauwkeurige details over het werk van zijn vader en over andere aspecten van zijn professionele en persoonlijke leven.

Een van de opvallende elementen van deze informatie was de aard van het werk van zijn vader, waarbij hij duidelijk aangaf dat zijn vader verbonden was aan de UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) als "Sahawi Manour" of "regionale medewerker" (regionale werker).

Bovendien verwees hij naar de functietitel "Senior Field Assistant", waaruit een precies begrip blijkt van de positie die zijn vader binnen de UNHCR bekleedde.

Verzoeker gaf ook informatie over de opleiding van zijn vader en verklaarde dat hij voor zijn geboorte twee jaar lang een opleiding tot ingenieur had gevolgd. Hoewel hij enige onzekerheid uitte over de specifieke details van deze opleiding, gaf hij duidelijk aan dat deze opleiding vóór zijn geboorte had plaatsgevonden, hetgeen relevante informatie is.

Met betrekking tot de collega's van zijn vader noemde de aanvrager verschillende personen, waaronder "ingenieur W(...)", "H(...) S(...)", "F(...)" en "K(...)". Uit deze details blijkt zijn kennis van de professionele relaties van zijn vader binnen het UNHCR.

Bovendien verstrekke de verzoeker informatie over de plaats waar zijn vader werkte, met inbegrip van details over hoe vaak hij naar zijn werk reisde en zijn vervoermiddel. Hij vermeldde ook dat zijn vader had samengewoond met vrienden van zijn werk in Jalalabad, hoewel hij geen specifieke details kon verstrekken over hun woonplaats.

Kortom, het is onbetwistbaar dat verzoeker tijdens zijn hoorzitting substantiële en consistente informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader. Het is absoluut noodzakelijk dat het CGVS zijn beslissing heroverweegt in het licht van deze informatie om een eerlijke en accurate beoordeling van het asielverzoek van de heer [naam verzoeker] te verzekeren. Het niet erkennen van deze cruciale informatie kan ernstige gevolgen hebben voor het lot van verzoeker en zijn zoektocht naar internationale bescherming.

Er zij ook op gewezen dat verzoeker verschillende belangrijke documenten heeft ingediend ter ondersteuning van zijn asielverzoek, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt versterkt.

Deze documenten omvatten :

- Het paspoort van zijn vader, een essentieel document dat de identiteit van zijn vader en zijn internationale reizen bevestigt.
- Documenten met betrekking tot het werk van zijn vader, waaronder waarschijnlijk werkcontracten, tewerkstellingsbrieven of andere professionele documenten die getuigen van zijn band met de UNHCR en zijn functie als "Sahawi Manour" of "Senior Field Assistant".
- Foto's met betrekking tot het werk van zijn vader, die visueel bewijs zouden kunnen leveren van zijn professionele betrokkenheid en opdrachten bij UNHCR.
- Foto's van hemzelf met zijn vader, evenals foto's van zijn vader, die de familiebanden versterken en zijn verklaringen over de aanwezigheid van zijn vader in zijn leven bevestigen.
- Foto's van zijn vader in België, die zijn verblijf in het land zouden aantonen en zo zijn status als asielzoeker in België zouden bevestigen.

De opname van deze substantiële documenten kan niet worden genegeerd bij de beoordeling van verzoekers asielverzoek. Ze leveren tastbaar bewijs dat zijn verhaal ondersteunt en de informatie die hij tijdens zijn hoorzitting heeft verstrekt, bevestigt. Bijgevolg moet het CGVS rekening houden met al dit bewijsmateriaal om een eerlijke en volledige beoordeling van de asielaanvraag van de heer [naam van de verzoeker] te garanderen. Het negeren van deze bewijsstukken zou een nalatigheid zijn die nadelig is voor verzoekers zoektocht naar internationale bescherming.

4.1.3. Betreffende de bedreigingen van verzoekers vader in de moskee door Cheikh H.(...)

Het is noodzakelijk om te erkennen dat verzoeker niet in staat was om alle relevante informatie te verstrekken over de bedreigingen die zijn vader had ondergaan in de moskee tijdens zijn eerste hoorzitting bij de vreemdelingendienst. Dit verzuim moet niet worden geïnterpreteerd als inconsistentie of onjuiste voorstelling van zaken van de kant van verzoeker, maar eerder als een direct gevolg van de tijdslimieten opgelegd aan deze eerste hoorzitting, die ongeveer 15 minuten duurde.

Door de korte duur van de hoorzitting bij de vreemdelingendienst kan de aanvrager vaak niet alle details van zijn of haar verhaal en angsten vertellen. Tijdens de meer diepgaande en langdurige hoorzitting door het Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides (CGRA), die ongeveer 4 uur duurde, had de aanvrager echter de gelegenheid om een meer volledig en gedetailleerd verslag van zijn situatie te geven, met inbegrip van de bedreigingen waarvan zijn vader het slachtoffer was in de moskee.

Het is essentieel om te begrijpen dat de lengte en de omstandigheden van de hoorzitting een aanzienlijke invloed kunnen hebben op het vermogen van de verzoeker om zich volledig uit te drukken en zijn situatie uit te leggen. In deze context is het volkomen begrijpelijk dat cruciale informatie naar boven komt tijdens langere en meer diepgaande hoorzittingen, zoals die van het CGVS.

4.1.4. Aangaande de bewijskracht van de documenten ingediend

De verwerende partij is van mening dat de ingediende stukken onvoldoende zijn aangezien blijkt dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen.

Immers moet worden opgemerkt dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht.

Althans hoort de verwerende partij die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs aan te nemen :

[citaat RvV 11 maart 2019, nr. 218 062; RvV 25 februari 2019, nr. 217 375; RvV 12 februari 2019, nr. 216 632]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert dienen documenten niet enkel ter staving van de door haar als geloofwaardig aanzien verklaringen bij te staan :

[citaat RvV 28 maart 2019, nr. 219 110]

Gelet op deze elementen lijkt het duidelijk dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en derhalve moeten worden verworpen.

De originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd, evenals de envelop waarin deze documenten waren overgebracht. Afgezien van de hierboven besproken algemene overwegingen en elementen betreffende de inhoud van deze brieven, wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van verzoeker.

Het PO heeft verzoeker tijdens het persoonlijke onderhoud niet geconfronteerd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen.

Ten minst moeten deze documenten worden beschouwd als een begin van bewijs.

Verweerder is derhalve zijn verplichting tot behoorlijk bestuur niet nagekomen (geen grondig en gedetailleerd onderzoek) en het besluit is onvoldoende gemotiveerd.

4.1.4.1. Aangaande de individuele situatie van verzoeker

De bestreden beslissing is niet genoeg rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980:

- Verzoeker heeft zijn hele leven in een klein dorp geleefd (gehoorverslag CGVS, p. 6) . Dit heeft een invloed op hem;

- Verzoeker is ging slechts naar de derde klas (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hij kan niet lezen of schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 9) ;

- Verzoeker was jong op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (hij was 16-17 jaar oud toen hij vertrok, volgens hem, en 17-19 jaar volgens de Belgische staat);

- Zijn familie woont nog steeds in hetzelfde dorp (gehoorverslag CGVS, p. 8), en ze hebben veel problemen vanwege de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit is van groot belang voor verzoeker.

In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval, moet het vastgesteld worden dat verzoeker precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de Taliban heeft gekregen.

Aldus heeft het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel.

Dit geldt voor de verschillende verwijten van de verwerende partij.

4.1.2.2 Wat betreft het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen (Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891):

[citaat voormelde rechtspraak]

Inderdaad,

[citaat Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees]

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij (zie titel van voorbeeld: RvV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009; RvV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RvV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.)

4.1.2.3 Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij Afghanistan sinds ongeveer twee jaar - bij de instelling van dit beroep - heeft verlaten.

Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten.

We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet

ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[citaat <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.]

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt.

Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot.

Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer zichzelf.

1.1.2.1. Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens9 (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afgaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

[citaat EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van 2 september 2020]

Verschiede rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land.¹⁴ F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die geïnterviewd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

[citaat Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016]

Ook een rapport van Asyls bevestigt dat er een verhoogd risico is voor 'verwesterde' Afghanen op vervolging door AGEs. Het rapport stelt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. F. Stahlmann (2018) heeft het over een 'verhoogd risico op afpersing en ontvoering'. Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban. Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa. Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest. Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover het volgende:

“Some [of those returned] were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release.”

In een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihullah Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel het volgende verklaard: "Il a déclaré que les

Afghans déboutés du droit d'asile en Europe et expulsés vers l'Afghanistan seraient traduits en justice." Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw.).²⁸ Zo stelt het rapport van Asylus dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: [citaat https://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf]

Uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken.

Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen. Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann (2019) bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en buren. Dezelfde studie heeft het over zes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als 'verraders' of 'ongelovigen' bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden.

a) Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

b) Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: "het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw:

"Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30 oktober 2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt het Hof dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

"Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden."³⁶ "Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afgaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige."

De Raad besluit:

[citaat RvV 30 oktober 2019, nr. 228 224]

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens

wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof. De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs'. De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd. Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in "deadly danger". Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

"If you have lived in Europe, you are not considered an Afghan. You are not a Muslim anymore. You are an infidel (kafir) and you have to be killed".

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"*.

In haar arrest van 12 oktober 2022 kent de RvV de vluchtelingenstatus toe aan omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. De RvV bepaalt het volgende:

[citaat voormeld arrest]

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake is van 'verwesterd' gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer. De Raad stelt dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond is. De Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst.

Ook in het arrest van 13 oktober 2022⁴⁸ oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek:

[citaat voormeld arrest]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

Uiteindelijk, in arrest 279.937 van 10.11.2022 heeft Uw Raad beoordeeld :

[citaat voormeld arrest]

In dit arrest wordt de aanvrager van internationale bescherming erkend als vluchteling wegens deze vrees voor verwestering.

[Ibid.]

Verzoeker toont in het volgende punt aan hoe zij door deze vrees concreet en persoonlijk wordt geraakt.

1.1.2.1.1. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban. Het rapport van Asylus zegt hierover het volgende:

[Asylos, "Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul" van augustus 2017"

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban. In de studie van F. Stahlmann (2019) wordt gesteld dat het louter feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Zo kwam de RvV in het arrest van 29 april 2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw.

Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiietische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Aghaanse jongeren.

Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

[citaat L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", Migration Studies 2013, (1) 11]

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration". Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

[E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", Forced Migration Review, 2017, (78) 79]

Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte's gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

[EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017]

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

[Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"]

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf]

Het laatste EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 56-57]

In arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld:

[citaat voormelde bron]

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert.

Hij heeft een openbaar Facebook profiel. Zo zou hij gevonden kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) :

[citaat voormelde bron]

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de provincie Baghlan (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen⁶⁵. Hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet is gebeurd.

4.2. Toekenning van de subsidiaire bescherming

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

[citaat voormeld artikel]

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Baghlan, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van 2021 en 2022 om te concluderen dat de verzoeker in Nangarah veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

a) Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022; EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022; COI focus, "Afghanistan : Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en juni 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

De laatste rapporten van de verwerende partij (EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) bevatten geen nieuwe elementen, noch in het besluit, noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en met name in verzoekers regio.

De COI-focus van augustus 2022 aangeeft dat :

[citaat voormelde bron, p. 4]

De COI-focus van mei 2022 zelfs stelt dat het slechts een

[citaat voormelde bron, p. 4]

Er zij ook op gewezen dat de ACLED-informatie slechts loopt tot maart 2022. Voor wat betreft de informatie de COI-focus van mei 2022 aangeeft dat :

[citaat voormelde bron, p. 4]

Het is ook duidelijk mogelijk dat de informatie waarop de COI-focus zich baseert niet voldoende accuraat is. Dat klaarblijkelijk bovendien enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt :

[citaat voormelde bron, p. 5]

De CGVS toegeeft ook dat ACLED zelf stelt dat

[Ibid.]

Het is vanzelfsprekend niet is omdat de data van ACLED gebruikt worden door verschillende experten dat deze als afdoende kunnen beschouwd worden om een prospectie te maken van de situatie in Afghanistan. Het overige de COI-focus aangeeft dat zij geen informatie meer ontvangen van UNAMA, omdat deze geen rapporten meer publiceert, doch dat UNAMA de situatie klaarblijkelijk blijft opvolgen, nu de hoge commissaris voor de Mensenrechten van de VN gebruik maakt van data van UNAMA.

Ondanks het feit dat de missie van UNAMA verlengd werd met een jaar – en daarvoor dus ook de nodige fondsen ter beschikking gesteld worden – heeft UNAMA, tot op heden géén nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan, waardoor de CGVS zich klaarblijkelijk uitsluitend voor wat de bron van informatie betreft baseert op de ACLED gegevens.

Dat het verslag van de Hoge Commissaris gebaseerd is op informatie over de periode van augustus 2021 tot februari 2022 :

[citaat voormelde bron]

In dit verslag wordt er effectief verwezen naar de cijfers van UNAMA, doch dat gesteld wordt dat het MINIMUM-cijfers betreft :

[Ibid.]

Er moet opnieuw worden vastgesteld moet dat de informatie waarop dit verslag zich baseert essentieel de periode voor januari 2022 betreft.

De VN-commissaris heeft gesteld dat de informatie waarop UNAMA zich baseert klaarblijkelijk voortkomt uit “UNAMA/OHCHR has established a mechanism of sharing documented cases of human violations with the de facto ministry of interior. This is alongside dialogue that aims to establish the facts, with the de facto authorities undertaking investigations and ensuring accountability.”

UNAMA heeft dan ook klaarblijkelijk geen andere rechtstreekse bronnen meer dan de de facto autoriteiten. Het risico van een filtering van het aantal incidenten – en het feit dat een aantal incidenten buiten de rapportering blijft – is dan ook niet ondenkbeeldig.

De VN Hoge Commissaris verwijst dat de journalisten en media specifiek gevisieerd worden en meldt in een voetnoot : “Reporters Without Border, Since the Taliban takeover, 40% of Afghan media have closed, 80% of women journalists have lost jobs, available from <https://rsf.org/en/news/taliban-takeover-40-afghanmedia-have-closed-80-women-journalists-have-lost-their-jobs>”.

In een verslag van RSF van augustus 2022 blijkt ook dat “Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul”. Uit dat verslag blijkt eveneens dat de situatie van de media er op achteruit gegaan is over het jaar 2022. De prospectie is ook niet goed, nu zelfs het respecteren van de wet op de pers van 2015 in Afghanistan de situatie niet zal kunnen keren : “Speaking on condition of anonymity, a Kabul-based journalist working for a national media outlet acknowledged that “recognition of the 2015 press law is a significant advance for journalists in Afghanistan,” but said it would not suffice because the situation has deteriorated so much. He added: “Half of the journalists have left the country, most of the media still operating are in a terrible economic situation and will probably go out of business, the pressure on the media and official censorship are stifling, and the situation is even worse in the provinces than in Kabul. More than a law, we need a desire to help the media and to respect press freedom at the highest level of government, above the information and easure ministry”.

Zowel het eigen veiligheidsrapport van de CGVS, COI Focus van 5 mei 2022, als de EASO COI van januari 2022, waarop de COI focus voortbouwt, immers aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan. Het verslag van het EUAA van april 2022 bevestigt dit. Het EASO rapport dat gefinaliseerd werd op 8 december 2021 en gebaseerd is op bronnen tot 11 november 2021 (p. 8 : *In accordance with the EASO COI Report Methodology the content of this report relies on a range of different open-source material, as well as interviews with sources between 8 and 11 November 2021*) stelt :

[citaat voormelde bron]

De informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt zijn ook meer en meer gecensureerd door de de facto machthebbers en dit met name op het vlak van de mensenrechten :

[citaat <https://www.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>]

Verzoeker meent dan ook in hoofdorde dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie te stellen dat het wel goed zal gaan. Integendeel ingeval van twijfel dient bescherming hem verleend te worden, of minstens afgewacht dat bijkomend onderzoek dient te gebeuren.

Het is dan ook onterecht dat de CGVS verder motiveert als volgt:

[citaat bestreden beslissing, p. 4]

De VN Hoge Commissaris stelt integendeel :

[citaat Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights" van 4 maart 2022]

De CGVS kan evenmin gevolgd worden in haar verdere analyse. De EUAA-verslag van augustus 2022 stelt dat:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, p. 17]

De High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission heeft ook verklaard :

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2021-004576-ASW_EN.html]

Overwegende dat in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een "sterke daling van het aantal burgerslachtoffers".

Dat het feit dat UNAMA zelf geen cijfers vrijgeeft bevestigt dat er desbetreffend niet de minste zekerheid is.

Dat er in de Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers" van 23 juni 2022 staat dat :

[citaat <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leuaaa/>, p. 3]

Dat uit de analyse van Nansen te lezen is :

[Ibid., p. 16-17]

Dat Nansen concludeerde dat de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europese Asielagentschap.

Dat het bewijslast van het CGVS bijzonder hoog is om van het advies van UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afghaanse dossiers te nemen.

Dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd is "niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg". En dat het CGVS dient in elk individueel dossier de informatie aan te vullen". Dit werd in casu niet gedaan.

Verzoekende partij meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden ook op grond van de informatie die beschikbaar is op de verschillende nieuwspagina's op de volgende websites : Human Rights Watch

(<https://www.hrw.org/asia/afghanistan>), Reuters

(<https://www.reuters.com/news/archive/afghanistan>), Gandhara

(<https://gandhara.rferl.org/afghanistan>).

Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus, enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

b) Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant "La Libre" vat de situatie samen als volgt:

[citaat <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>]

De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken. Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt. De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch achteruit.

Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen? Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socio-economische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans?

Sociale wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolg, experts kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerst land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regime verandering te kennen. Het is niet het eerst land om een socio-economische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog.

Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog. Maar, in tegenstelling tot de Afghaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten – de Marshall plan - kwam niet zonder voorwaarden.⁸¹ De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie. Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel.

Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen - in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime:

[citaat EASO, "Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report" van januari 2022, p. 66] *Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland. De internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren.*

Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolgd komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolgd worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen. Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban.

Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris. Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban.

Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken. Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.

Dit heeft geleiden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precare situatie.

Het laatste rapport (EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) van de verwerende partij bevat geen nieuwe elementen, noch in het besluit, noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in verzoekers regio.

De dramatische humanitaire en socio-economische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een zeer recent arrest besloot Uw Raad:

[RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd:

[citaat <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leuaaa/>, p. 24]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolg de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolg artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten.

Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering⁹³ en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

5. Conclusie

Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn vrees met betrekking tot de Taliban en van zijn vrees in verband met zijn (gepercipieerde) verwestering.

Rekening houdend met de veiligheids-, socio-economische en humanitaire situatie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.1.2. In een aanvullende nota van 15 december 2023 die ook werd neergelegd ter terechtzitting op 15 december 2023 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- pagina uit het paspoort van zijn vader met visum Belgische autoriteiten (stuk 1);
- medische stukken van het UZ Antwerpen waaruit blijkt dat zijn vader werd opgevolgd voor astma en COVID (stuk 2);
- bevestiging UZA dat vader een private vlucht nam – medisch transport – van de VN vanuit Afghanistan naar België (stuk 3);
- bewijs dat de vader van verzoeker op 20 juli 2020 covid-vrij verklaard werd (stuk 4);
- attest werkonbekwaamheid van zijn vader, geldig tot 31 juli 2020 (stuk 5);
- bewijs dat zijn vader verder onderzocht werd voor ademhalingsmoeilijkheden in het Sint-Lucas ziekenhuis te Brussel op 6 augustus 2020 (stuk 6);
- voorschrift kinesitherapie van verzoekers vader (stuk 7);
- medische documenten waaruit de behandeling van vader in België blijkt in de periode van 19 juni 2020 tot 24 augustus 2020 (stukken 8-17).
- arbeidsovereenkomst bij Mainfreight Logistic Services te Oostende (stuk 18);
- foto's (stuk 19).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, wat zal blijken uit wat volgt.

Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota documentatie neer die zou moeten aantonen dat zijn vader wel degelijk in België is behandeld geweest voor COVID-19. Hoewel uit deze documenten weliswaar blijkt dat de heer K. M. I. in België behandeld is geweest voor COVID-19 en vanuit Afghanistan medisch geëvacueerd is via een VN-vlucht, kan uit deze documentatie nog altijd niet blijken dat verzoeker een

familieband heeft met de man in kwestie. Verzoeker heeft immers een andere achternaam dan de heer K. M. I., wat hij louter verklaart door te zeggen dat hij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergiste van naam en dacht dat zijn vaders familienaam vernoemd was naar zijn regio (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk, p. 6). Verzoeker stelt dat de heer K. M. I. een tegemoetkoming van de Verenigde Naties ontving voor zijn kinderen en dat verzoeker op de heer K. M. I. zijn gezinssamenstelling vermeld stond. Verzoeker legt hier echter geen bewijs van neer. Verzoeker vraagt dat de commissaris-generaal contact opneemt met de Verenigde Naties in het kader van zijn onderzoeksbevoegdheid. De bewijslast rust echter in beginsel bij verzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn verzoek om internationale bescherming gerechtvaardigd is. Indien verzoeker werkelijk de zoon is van K. M. I., zal de heer K. M. I. deze documenten kunnen bemachtigen en zal verzoeker deze kunnen voorleggen. Verzoeker kan met de bovenstaande documenten de familiale band tussen hem en de heer K. M. I. niet aantonen. De Raad acht het verder opmerkelijk dat verzoekers vermeende vader, K. M. I., een regionale medewerker van UNHCR blijkt te zijn, maar dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij analfabeet is en slechts een beetje kan lezen, maar niet kan schrijven (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6). In het verzoekschrift verwijst hij dan weer naar de derde klas te zijn gegaan en niet te kunnen lezen of schrijven, onder verwijzing naar het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen over zijn scholing allesbehalve consistent zijn, zelfs intern tegenstrijdig tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo stelde hij eerst tot de vierde graad naar school te zijn geweest, wat hij na confrontatie met zijn initiële verklaringen analfabeet te zijn, bijstelde tot de derde vierde graad, een soort analfabeet (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Dan beweerde hij een beetje Pashtou te kunnen lezen, maar het niet te schrijven, om daarna te vertellen dat hij ook een beetje Dari spreekt en ook Engels (*Ibid.*). Hij zei dat hij vier jaar naar school is gegaan en dacht te zijn gestopt toen hij tien jaar oud was (*Ibid.*).

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit vermeld heeft dat zijn vader werkte voor UNHCR, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De vastgestelde incoherenties in de bestreden beslissing betreffen kernelementen van verzoekers asielsrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Waar verzoeker verder stelt dat hij heel zijn leven in een klein dorp heeft geleefd, dat hij slechts naar school ging tot de derde klas, dat hij analfabeet is en dat hij op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken, benadrukt de Raad dat dit klemmt met andere informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker stelt dat hij 16 à 17 jaar oud was toen hij vertrok, wat zou betekenen dat verzoeker al in 2011-2012 Afghanistan heeft verlaten in plaats van in 2020. De ongeloofwaardigheid van verzoekers opleidingsniveau werd hierboven al besproken. Verzoeker houdt ook ten onrechte voor dat hij samen met zijn broer en zussen zijn hele leven in een klein dorp heeft gewoond (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6-9), waar zijn familie nog steeds woont, nu blijkt dat hij post krijgt van nog een tweede broer A.W. die een adres in Jalalabad opgeeft (Documenten, stuk 5, nr. 13) en het neuropsychiatrische rapport nog een derde broer S. omschrijft als een negentienjarige die is afgestudeerd van het middelbaar onderwijs die op consultatie komt te Kabul op 4 december 2021 (Documenten, stuk 5, nr. 10). Verzoekers profiel als analfabeet die zich bezighield met de landbouwactiviteiten van zijn familie in een plattelandscontext staat ook nog op gespannen voet met zijn verklaring dat hij aandeelhouder was van een voedingswinkel van zijn neef.

Gelet op het bovenstaande treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u psychische problemen had (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Toen u op het CGVS gevraagd werd of u bepaalde documenten bijhad in verband met uw psychologische problemen haalde u aan tweemaal naar de psycholoog te zijn geweest toen u in het opvangcentrum zat, maar dat u sinds u daar bent vertrokken niet meer naar een dokter bent geweest (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18.07.2023 (verder NPO), p. 4). U kon verder ook geen documenten voorleggen die uw bezoeken bij de psycholoog bevestigden. Er werd u gevraagd hoe u zich voelde en u zei dat u zich op dit moment goed voelde (NPO, p. 4). Er werden tijdens het onderhoud twee pauzes van minstens vijftien minuten werden ingelast (NPO, p. 10 en 17) Er werd tijdens de inleiding en ook later expliciet gezegd dat u een extra pauze kon aanvragen indien u dit wenste (NPO, p. 2 en 4), maar u koos ervoor om hier geen gebruik van te maken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook gaf u zelf expliciet aan dat u op het CGVS de kans kreeg om alle details te vermelden (NPO, p. 25). Tot slot verklaarde u zelf dat u de tolk en de gestelde vragen begrepen hebt (NPO, p. 25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als regionale medewerker van de UNHCR aannemelijk te maken. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw vader als regionale medewerker werkte voor het UNHCR. Gevraagd waarom u dit op de DVZ niet verklaarde zei u dat ze u daar toen niets over vroegen en dat uw interview kort was. Dit antwoord is niet afdoende aangezien u op het CGVS ook verklaarde te zijn gevlucht omwille van het werk van uw vader (NPO, p. 12). Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Verder zijn ook uw verklaringen over het werk van uw vader zeer oppervlakkig. U zei dat uw vader vluchtelingen, die uit Pakistan terugkeerden hielp door hen materiaal te geven, huizen te maken en geld uit te delen. Gevraagd hoe een typische dag van hem eruit zag bleef u vaag en zei u dat hij in de regio van Jalalabad werkte en daar mensen zocht die hulp nodig hadden (NPO, p. 10). Daarnaast weet u niet waar uw vader precies verbleef wanneer hij zich in Jalalabad bevond (NPO, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat uw vader meer dan 25 jaar voor het UNHCR werkte (NPO, p. 9). Van u kan niet worden verwacht dat u details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u iets meer kan vertellen in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader elke maand huiswaarts keerde (NPO, p. 10). Daarnaast legde u een aantal attesten en documenten neer te staving van het werk van uw vader. Hierbij dient evenwel vastgesteld dat op deze documenten een andere familienaam, meer bepaald K.(...), wordt vermeld dan de familienaam die u opgaf tijdens uw verklaring op de DVZ, meer bepaald S.(...) W.(...) (Vragenlijst CGVS, p. 7, nr. 13) . U zei hierover dat u zich op de DVZ vergiste van naam. U dacht dat uw vaders familienaam vernoemd was naar jullie regio (NPO, p. 6). Gezien ook het door u voorgelegde paspoort aan u en uw vader afgeleverd werden op naam van S.(...) W.(...), is uw verklaring allesbehalve ernstig. Verder had u ook geen extra informatie over de inhoud van de documenten van uw vader. U zei dat u niet veel wist over de documenten omdat ze niet thuis lagen en uw vader deze naar u stuurde. U laat bovendien blijken dat u geen verdere informatie aan uw vader vroeg over deze documenten. Gevraagd hoe het kwam dat u niet wist wat er in de documenten van uw vader stond zei u dat u ze een hele tijd niet had gezien en dat ze op uw vaders werkplaats lagen (NPO, p. 10-11). Dit volstaat echter niet als verklaring. Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven."

"Verder kan ook geen geloof worden gehecht aan uw samenwerking met de nationale inlichtingendienst (NDS). U leerde F.(...), uw vriend die bij de NDS werkte, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kennen. U verklaarde dat F.(...) u een maand nadat u hem voor de eerste keer zag vertelde dat hij voor de NDS werkte en u vroeg om hem informatie over Daesh of de taliban door te geven (NPO, p. 18). U wist echter niet veel te vertellen over F.(...). U weet bijvoorbeeld niet wanneer hij voor de NDS begon, hoe hij startte met die job of wat zijn precieze functie binnen de NDS was (NPO, p. 18-19). Bovendien liet F.(...) u op dat moment geen legitimatiebewijs zien (NPO, p. 19).

U kon er dus onmogelijk van uitgaan dat hij de waarheid sprak. Hiermee geconfronteerd zei u dat hij drie of vier keer was langsgesproken, dat u dat kon merken aan zijn uiterlijk en dat hij foto's toonde. Gevraagd welke foto's hij u dan toonde zei u plots dat hij u geen foto's liet zien (ibid.). Het is tevens opmerkelijk dat F.(...) zomaar durft te zeggen tegen iemand, zonder een backgroundcheck over die persoon uit te voeren, dat hij voor de NDS werkte (NPO, p. 19-20) gezien u verklaarde dat uw regio onder (afwisselende) controle stond van Daesh en de taliban (NPO, p. 13). Dat F.(...), dit openlijk zou vertellen aan iemand, zonder zeker te zijn dat die persoon geen banden had met enige andere groeperingen, is weinig aannemelijk. Aan het attest van samenwerking met de NDS dat u voorlegde ter staving van uw verklaring kan bovendien geen enkele waarde aan worden gehecht. Integendeel, de stempel op het document dateert namelijk van 1398 terwijl in het document zelf staat geschreven dat u in 1399 de NDS begon te helpen. Wat betreft deze brief moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen te herstellen.

Voorts verklaart u dat Sheikh H.(...), een Daesh-lid ongeveer drie jaar geleden voor het eerst naar uw moskee kwam en hij daar bijna dagelijks predikte. Hij zei dat mensen die voor de overheid, ngo's of buitenlanders werkten ongelovigen waren en dat jullie daartegen moesten vechten (NPO, p. 17-18). Toen u werd benaderd door de NDS wist u dus eigenlijk al lange tijd dat Daesh bijna dagelijks in uw moskee kwamen prediken en slecht spraken over mensen die banden hadden met de overheid. Dat u deze informatie niet direct meegeeft op het moment dat u wordt benaderd door F.(...) is opmerkelijk, te meer aangezien mensen die werkten voor de overheid, dus ook bijvoorbeeld uw vader, door hem en Daesh werden bedreigd. Ook waar u verklaart dat Sheikh H.(...) slecht sprak over uw vader in de moskee moet er op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid ervan ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw vader werd bedreigd. Gevraagd waarom u dit niet zei op de DVZ zei u dat u over uw problemen sprak die u met Sheikh H.(...) had omwille van de verklikking, maar dat u over uw vader niets zei omdat ze hier niets over vroegen (NPO, p. 22). Nochtans werd u op DVZ expliciet gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 5). U gaf bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ wel kort alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten (CGVS, p. 4). Gezien de problemen van uw vader een essentieel element zijn in uw asielrelaas kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan ook bij DVZ spontaan melding maakte. De geloofwaardigheid van uw verklaringen worden door bovenstaande vaststellingen verder aangetast.

Ook bent u tegenstrijdig in uw verklaringen over de incidenten die plaatsvonden voor uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat Daesh ongeveer twintig dagen na de arrestatie van Sheikh H.(...) langskwamen en dat ze uw broer en paternale tante toen hebben geslagen (NPO, p. 23). U vertelde toen tegen uw vader dat u informatie had doorgegeven aan de overheid en uw vader regelde hierop uw vertrek. Op de DVZ verklaarde u echter dat een kennis, en tevens familielid van Sheikh H.(...), uw vader benaderde en hem vertelde dat uw leven in gevaar was (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 5). Hiermee geconfronteerd zei u dat u toen net was aangekomen en dat u mentale toestand niet goed was (NPO, p. 22-23). Dit is echter geen verklaring voor de duidelijke tegenstrijdigheid.

Waar u nog verklaart dat uw twee broers, S.(...) en A.(...) W.(...), werden meegenomen door de taliban en sindsdien spoorloos zijn moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ niet heeft verklaard dat u drie broers had. Volgens uw verklaringen op de DVZ had u slechts een broer, A.(...) (Verklaringen DVZ, p. 9, nr. 17). Ook hier verwijst u opnieuw naar uw mentale status als reden van het niet vermelden van uw twee andere broers (NPO, p. 6), hetgeen –zeker gezien het uw eigen familieleden betreft- allesbehalve overtuigend. Verder is het onduidelijk waarom de taliban langskwamen; u had namelijk problemen met Daesh. U weet niet waarom de taliban uw broers meenamen en van waar ze werden ontvoerd door de taliban (NPO, p. 23-24). Ter staving van de eerste ontvoering van uw broer S.(...) legt u een neuro-psychiatrisch rapport neer. Ook in dit rapport wordt echter melding gemaakt van drie broers (rapport, p. 2). Het neerleggen van een document waarvan de inhoud niet strookt met uw eigen verklaringen doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document alsook aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara houdt enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan. De documenten met betrekking tot uw werk in België tonen aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw problemen. Uw medisch dossier toont aan dat u hier naar de dokter bent gegaan, maar houden opnieuw geen verband met uw problemen. De briefomslag toont aan dat uw documenten werden verstuurd met de post vanuit Jalalabad, maar tonen uw problemen met de Daesh en de taliban niet aan. De getuigenis van uw dorpshoofd betreft een Afghaans document waarvan de bewijswaarde beperkt is (zie hoger) en enkel het vermogen heeft om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Het attest over uw samenwerking met de NDS, de paspoorten van u en uw vader, de documenten met betrekking tot het werk van uw vader, de foto's met betrekking tot het werk van uw vader, de foto's van u en uw vader, de foto's van uw vader in België en het neuro-psychiatrisch rapport van uw broer werden hierboven reeds besproken."

Daarnaast moet verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verder nog verwijst op zijn verwesterd profiel, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina*" betreft— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt *in casu* dat hij sinds twee jaar in Europa leeft en volledig geïntegreerd is, dat hij duidelijk een westerse stijl heeft, dat hij alle religies in België respecteert en samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en omgaat met mensen van het andere geslacht. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij uit het ruraal en bijzonder conservatief dorp Baghlan afkomstig is. Verzoeker legt verder in zijn aanvullende nota een arbeidsovereenkomst neer.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was 26 jaar oud toen hij België is aangekomen. Verzoekers reis heeft zo'n 6 à 7 maanden geduurd. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds juni 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielpcedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker brengt een ongeloofwaardig relaas over de redenen waarom hij Afghanistan is ontvlucht, waarbij hij geen bewijsstukken aanbrengt ter staving van de situatie waarnaar hij zou moeten terugkeren in Afghanistan en waarom dit een nood aan internationale bescherming zou aantonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP